

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DEN STORE MADEMOISELLE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 301.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph02val-shoot-idm139709892549328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— En Mand maa ikke græde højt, mindst en Kriger, sagde Mademoiselle.

Hun var nu vis paa, at Lauzun endnu elskede hende. Nogle Dage efter lod han sig melde til Besøg hos hende om Formiddagen i hendes nye Lystslot Choisy.

Han kom med to Venner og blev indladt med dem i Mademoiselles Sovekabinet, fra hvis Vægge Henrik IV, Ludvig XIII, Gaston af Orleans, Ludvig XIV, Monsieur, Dauphinen og deres Gemalinder skuede ned paa Bronzesengen, der knejste fra en tre Trins Forhøjning. Foran den sad Mademoiselle i en Art Morgenmælligé.

Den tilbagevendte Elsker fandt hende ældre og grimmere end før i den lyserøde Atlaskes Slaabrok, med det halvt opløste Haar, hvorfra en Mængde brogede Baand flagede ud. Hun mindede ham om de store Trækheste i hans Fødeegn med de mange Baand i Hovedets Seletøj. Han var i det mest uvorne Lune. Efter at have hilst surt paa Fyrstinden, sagde han:

— Jeg blev forundret, da jeg saa Dronningen helt fuld af kulørte Baand i Ilovedet forleden Morgen.

Mademoiselle blev lige saa rød som nogle af Baandene: Hun sagde:

— De maa altsaa blive mere forundret over, at jeg har saadanne Baand, jeg, som er ældre end Dronningen.

— Det er jeg ogsaa, sagde han.

De to ledsagende Herrer vekslede Øjekast, trak sig langsomt tilbage og sagte ud af Værelset. Mademoiselle svarede:

— Jeg maa vel have Lov til at bære dem her paa Landet og i Slaabrok.

— Tag dog de røde bort! sagde han. De er virkelig ikke ung nok til at bære rødt.

— Folk af min Stand er altid unge, sagde Mademoiselle.

Hendes Blik var saa hvast, at Lauzun fandt det raadeligst at gøre et Tilbagetog. Han sagde:

— Undskyld, jeg har glemt saa meget af, hvad jeg før vidste paa mine Fingre, i min lange Fængselstid! Naar jeg ser nærmere til, er De ung og skøn endnu.

Hvasheden i Øjet smeltede saa brat, at den straks afløstes af Fugtighed. Prinsessen saa sig om i Stuen. Da hun var vis paa, at de andre Herrer var gaaede, rejste hun sig, blev staaende et Øjeblik, betragtede Lauzun med høneagtig Ømhed. Hun gjorde et Skridt hen imod ham. Han blev staaende ubevægelig.